

Tots en quarantena

Hi ha tot un reguitzell de coincidències a l'entorn del calendari electoral.

Totes, les legislatives i les municipals, s'escauen dintre del temps de Quaresma. És a dir, dintre del període de temps comprès entre Carnaval i Pasqua, temps dejuni i d'abstinència en memòria dels

quaranta dies que Nostre Senyor dejunà al desert.

Ja ho veieu, no podem evitar la simbòlica quarantena: dictatorial, democràtica o penitencial.

Les legislatives, les de l'1-M, l'endemà mateix del Dimecres de Cendra, el

primer dijous de Quaresma. Les municipals, les del 3-A, l'antic dimarts de Passió, ara dimarts de la cinquena setmana de Quaresma.

La campanya electoral de les legislatives s'acaba en ple Carnaval. La campanya electoral de les municipals comença en dimarts i tretze. I, d'elecció a elecció, per adobar-ho, trenta-tres dies. Els anys de Nostre Senyor. Ni fet expressament.

És clar, vulguis o no, es sobreposen tres calendaris: el civil, el catòlic i, ara, l'electoral.

El Carnaval sempre m'ha semblat una recerca de la pròpia identitat. Perduda o frustrada. Ho dic per allò de les màscares i de les disfresses. Emmascarar-se o disfressar-se és intentar no ser reconegut. Desemmascarar és treure la màscara, és fer conèixer algú pel que realment és.

L'activitat pre-electoral i electoral té bastant de ball de disfresses. Més que un clima d'identitat, crea un clima de confusió: qui enganya qui. Perquè, no ens enganyem, l'objectiu és el vot. Pregunteu-ho, sinó, a caçadors i a pescadors. Ells, experts en parany i en reclams innocents: el crit, el cant, el senyal, el cuc, s'interessen per la peça. Els interessa atrapar-la. Els interessa el peix, que piqui.

La campanya electoral, —programes, símbols, sigles, eslògans, himnes, cartells, etc.—, mira de guanyar-se la confiança dels electors. El resultat electoral, més, molt més que una victòria, és un compromís. És l'hora de la veritat. Ei vent s'ha endut les paraules i el poble espera els fets. I, els fets, o no arriben o no corresponen a les promeses fetes o, encara pitjor, les contradueixen.

No oblidem el 15-J. El poble no dóna la confiança. La diposita, com diposita el vot. I, a la primera oportunitat, la repren i la passa a un altre.

El poble sap que la Quaresma va del Carnaval a la Pasqua, passant, però, la Setmana Santa. El poble sap què és la Passió i què és la Creu. El poble sap masses coses. No és un albat. Ni que els Cirineus siguin nombrosos, sap que la Passió no hi estalvia ningú. Ell, el poble, seguirà portant la Creu. Els Cirineus, fent molt, li faran més suportable el camí. Li donaran un cop de mà, acompanyant-lo al lloc de l'execució. Cap dels Cirineus, però, no es posarà mai en el seu lloc. Això seria demanar massa. No us estranyi, doncs, si el poble ho posa tot en quarantena.

Josep Cardús i Grau

GLOSES

La màquina no falla però...

Un notari de Barcelona va tornar a llegir la singular carta que acabava de rebre de Mèxic. Deia així: «Distingit col·lega: Us prego d'ajudar-me a descobrir l'actual parador d'un compatriota vostre a qui un exiliat, també català, que acaba de morir ha llegat tota la seva quantiosa fortuna. En el testament que va dictar-me diu solament: Llego tots els meus béns a un company d'exili, compatriota meu, que vaig conèixer a Mèxic i del qual ignoro la seva actual residència. Solament sé que es diu Pepet i és coix de la cama esquerra. Sé també que havia tingut un germà a Colòmbia on va morir ja fa alguns anys. Mireu d'esbrinar la seva adreça i digueu-li que procuri posar-se en camí per venir-me a veure.»

El notari barceloní va parlar-ne amb el seu passant, el qual li donà una bona idea: «Podria ser que la informació que us demanen sigui a la Direcció General de Seguretat, a Madrid. Tractant-se d'un exiliat de la nostra guerra qui sap si serà possible de conèixer el seu parador per mitjà de la computadora de la policia de l'Estat. Segons tinc entès, quan es repatriaven havien de declarar llur residència al nostre país.»

El passant, doncs, va desplaçar-se a Madrid i es presentà a la Direcció General esmentada per veure si hi podia aclarir alguna cosa. El van atendre molt bé. El posaren davant d'una formidable maquinària que contenia —li digueren— totes les dades possibles de les persones repatriades després d'haver fugit a l'hora d'aquell lamentable «campi qui pugui».

Prement un botó de la màquina li preguntaren, de primer, per tots els exiliats que es deien «José» i l'aparell va separar tot seguit uns quants centenars de fitxes. Seguiren preguntant per tots els qui, dient-se «José», coixejaven de la cama esquerra. Tot seguit es reduí la quantitat de fitxes a unes quantes desenes. Finalment van demanar a la màquina per tots els exiliats que tenien per nom «José», coixejaven de la cama esquerra i tenien un germà a Colòmbia. El piló de fitxes va semblar desaparèixer perquè només en restà una de separada. «Ja el tenim —li van dir—. Es diu Josep Vila i Ferrer i viu a Sevilla, carrer de Las Sierpes, núm. 12, segon pis».

El passant notarial va donar les gràcies al funcionari i, després de prendre nota de la desitjada adreça, va dirigir-se a Barajas per agafar l'avió de Barcelona.

El notari barceloní el felicità per l'èxit de la indagació i tot seguit va escriure una carta a la persona tan aviat trobada, tot fent-se creus de la rapidesa amb què les màquines modernes de computació porten a cap els més difícil esbrinaments. També va enviar un telegrama al seu col·lega mexicà: «Ja l'hem trobat. Us escric».

Al cap de quinze dies el servei de Correus li va retornar la carta de Sevilla. Al dors del sobre es llegia simplement: «Se ausentó sin dejar señas. El cartero». I una signatura.

La màquina no falla, però damunt de la seva petulant saviesa hi ha l'atzar, aquesta misteriosa potència que esbull, de vegades, els naips més ben disposats del joc de les nostres vides.

XIXU

Batlle

MATARÓ - GRANOLLERS

Rebaixes i ocasions durant aquest mes
FOTOGRAFIA i DISCOS